

Přípravná modlitba, která se může říkat každý den.

Nejsvětější Matko Boží a Matko, milosrdenství, přicházíme k tobě a k tvému božskému Synu, abychom ti projevili svou úctu, velebili tě svými ústy a darovali ti své srdce. Vypros nám milost, aby tvůj Syn osvítil naši mysl, očistil naši duši a roznítil naši vůli, abychom ti mohli hodně obětovat tuto svou pobožnost k větší slávě Boží, ke tvé cti a k prospěchu našich duší. Amen

Den čtvrtý

Rozjímání o spáse našeho těla.

Proč se dopouštíš hříchu? Abys vyhověl svému tělu. Bláhový člověče, nechápeš, že tím vlastně své tělo uvádíš do záhuby? Jestliže ztratíš duši, myslíš, že tvé tělo bude spaseno? Nikoliv; buď obojí bude spolu spaseno nebo obojí zavrženo. Jde pouze o jedno jediné tělo. Bude-li toto, tvé tělo zavrženo, nemáš druhého těla, abys jim nahradil první a učinil je účastno věčné blaženosti. Jde o muky celého těla, o muky jeho nejútlejších svalů a nervů, všech kostí a všech jeho citů, a nejde již, jako bývá nyní, pouze o bolest některé jeho části, nebo některého jednotlivého údu. Jsi všecek nešťasten, když tě bolí hlava nebo zuby, když tvá postel není dobře urovnána, když sedíš nepohodlně, když ti něco nechutná – ale co bude v pekle? Ó běda, jaké to bude v pekle?

Jak pilně se nyní přičiňuješ a jak velmi ti na tom záleží, aby tvé tělo dobře vypadalo! Zemřeš, a z tvé hlavy bude holá lebka, bez masa, bez kůže, bez očí, beze rtů, bez jazyka; maso z rukou, i nohou opadá, a to ostatní bude směsice hniloby a červů. Ale budeš-li zavržen, také tvé tělo bude hrozné a hnusné. Tvůj obličej bude černý jako obličej černochoův, tvůj jazyk bude jako jazyk hadí, tvé oči jako dva řeřavé uhlíky, zkrátka budeš mít tělo, jaké by měl ďábel, kdyby nebyl pouhý duch. Přemýšlej o tom.

Když by tvé tělo chtělo hřešit, musíš k němu mluvit takto: Ó tělo odbojné, nevíš, že přivolím-li k tvým choutkám, budeš hořet v ohni spolu se mnou po celou věčnost? – Zdá se ti snad, že je to dobrá výměna, když nyní užiješ krátké rozkoše, a potom budeš trpět tak hrozné věčné muky? Ach, jestliže chceš milovat své tělo, dobrá, miluj je: ale starej se mu o pravé blaho a o pravou krásu; o blaho a věčnou krásu v nebi.

P ř í k l a d : Naše nebeská Matka pečuje nejen o naše věčné spasení, nýbrž také o časnou záchranu. Za jedné bouřlivé noci v roce 1840 se jedna řeka v Lombardii znenadání rozvodnila tak mocně, že za krátkou dobu zaplavila širé kraje. Na samém břehů řeky stál chudý domek, v němž bydlel rybář se svou ženou a dvěma syny. Té noci, když ostatní spali, rybářova žena vyhlédla oknem a když spatřila nebezpečí, v němž se ocitli, dala se do křiku. Rybář vyskočil z postele, uviděl, že jsou obklopeni vodou, a první jeho myšlenka byla na Pannu Marii, na ni, jež je zvána hvězda mořská a je nadějí trosečníků. Pln vroucí důvěry klekl se svou rodinou před obraz Matky Boží, jenž visel na stěně,

a všichni ji vzývali, aby je zachránila od takové hrozné smrti. Ještě se modlili, když se ozval příšerný praskot: domek se otrásl a jedna jeho část se zřítila do vln. V té chvíli se jim zdálo, že jsou ztraceni, že je Maria nevyslyšela. Tu spatřili, jak do široké trhliny ve stěně vjela loďka, kterou povodeň někde utrhla a odnesla. Rybář vykřikl radostí, popadl loď a rychle do ní se svou rodinou nastoupili. Když počínalo svítat, lidé, kteří byli na břehu rozlité řeky, spatřili na kalném proudu loďku se čtyřmi osobami, které úporně zápasily s vlnami. Trvalo to dlouho, ale posléze se loďka přece přiblížila ke břehu, a plavci, unaveni na smrt, byli zachráněni. Lidé se všelijak pokoušeli vysvětlit tu šťastnou náhodu, že se loď dostala právě k nim a že ji zachytili, ale rybář, plný víry a vděčnosti, řekl: „Víte, kdo nás zachránil? Má nebeská Matička, kterou jsem v těch hrozných chvílích vzýval.“ – Rybář plakal radostí, líbal svou rodinu a vyzýval je, aby klekli a děkovali nejsvětější Panně. Vycházející slunce osvětlovalo dojemný výjev: čtyři trosečníci, všichni promočení, s roztrhanými šaty, klečeli na písku, plakali a nahlas vzdávali díky Panně Marii, do jejíž mateřské ochrany se odevzdali ve chvíli největšího nebezpečí.

K y t i č k a : Jak se ráno oblečeš, a večer, než se začneš svlékat, obrať se k některému blízkému kostelu nebo k obrazu Matky Boží a popros nejsvětější Pannu o požehnání.

S l u ž b a : Odepři dnes něco příjemného svým ústům a tím umrtvením hled' učinit jakési pokání za nedovolené libosti svého těla.